

ОРГАНЪ НА УЧАЩИТЪ СЕ ПРИ АМЕРИКАНСКИТЪ ГИМНАЗИИ — САМОКОВЪ

Главенъ Редакторъ
Радославъ Кютужневъ

РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ

Н. Будурова, Р. Манасова, Ц. Данчева, П. Илиева,
Ас. Николовъ, Иг. Бригалинъ, Цв. Поповъ.

Администраторъ
Иванъ Димитровъ

Годишно течеие десетъ броя — Абонамента 25 лева — Излиза месечно.

1923 и 1924

При изтичането на една година и почването на нова, би трѣбвало да си направимъ рѣководителски за пасива и активна на нашата дейностъ.

Вероятно общиятъ ентузиазмъ и задружна работа на организациятъ въ началото на годината, повечето отъ насъ учащитѣ се при А. С. В., мислѣхме, че поне тази година ще имаме задруженъ общественъ животъ. Обаче за жалостъ това не бѣше така. По капризъ на съдбата ли, или някоя друго, ние не можахме да се радваме на такъвъ животъ... 19 октомврий, това е денятъ, въ който осми класъ поради известни причини се отказа отъ по-нататъшното ръководство на организациятъ, дотогава повѣрени въ негови ръцѣ. Това е денятъ, въ който отведнажъ рухва единиятъ духъ, на малкото ни общество. Отъ тоя денъ нататкъ интензивниятъ животъ на организациятъ замръ и се замѣсти съ тихия и пасивенъ животъ на бездействието. Останалитѣ членове на организациятъ вмѣсто да работятъ по-нататкъ, прекарваха времето си въ бездействие и гледаше честитѣ курьозни и писантъ сцени, настъжили отъ 19 октомврий насетне. И какво може да се покаже на лице отъ дейността на отдѣлнитѣ организации презъ първото полугодие? — Едно тихо монотонно тѣчеше на едно мѣсто, върху това, което сж оставили тѣхнитѣ предшественици, върху това, което сж направили сегашнитѣ членове презъ миналата учебна година.

Но това положение за голѣмо щастие се измѣни и осмокласници по искривното желание на мнозина, се върнаха отново и заеха старитѣ си мѣста. Това бѣше положението на нашиятъ училищенъ общественъ животъ презъ първото полугодие. Това бѣше положението, въ което ни заваря новата 1924 година.

Отпочивали си презъ коледната ваканция отъ учебнитѣ занятия и приключили съ тия нежелателни случки, ние отново се завърнахме съ нови сили и надежди за задружна работа. Всичко бѣше утихвало, всичко бѣше взело положението преди 19 октомврий. И тъкмо тогава, когато се очакваше захващането на новъ животъ, на нова задружна дейностъ, всичко това се измѣни и, като че ли взе старото положение... Ученическиятъ съвѣтъ, института, който обединява всички организации, института, чрезъ който се защитава вашитѣ права, трѣбваше да претърпи безброй ругатни, па даже и наметъ за разтурянето му. И върху какво се основаваше всичко това? — Върху нищо. Защото бѣха ли проучили добре дейността на ученическиятъ съвѣтъ, тия които така жестоко се нахвърляха спремо него? Имаха ли право тѣ да отидатъ толкова далече и да кажатъ, че Ученическиятъ съвѣтъ не се е борилъ за доброто на ученицитѣ, а е представлявалъ една машина на дирекцията, безъ да сж прочели про-

токолитъ му? Имаха ли право тѣ да се сърдятъ на Ученическиятъ съветъ, че не е удовлетворилъ нѣкои „възможни“ нѣща за сега, а още повече, когато и дирекцията има veto? Имаха ли право да искатъ отъ Ученическиятъ съветъ, когато тѣ не сж дали. Отговора е единъ: не! Преди всичко трѣбваше всичко да се проучи добре, па тогава да се говори.

Ето съ какво се започва едно ново полугодие, следъ като сме преживѣли такива бурни събития презъ миналото полугодие, които не допринасятъ никаква полза а напротивъ вреда. Нужно ли е повторение на всичко това? Нужно ли е разединение следъ като се е постигнало обединение? Трѣбва ли да рушимъ това, което имаме, или пъкъ и ние нѣщо да създадемъ? Да, наистина, време е вече да се отърсимъ отъ духътъ на лошото, вредното и да го заменимъ съ доброто. А това може да се постигне, само чрезъ съзнателна работа за общото добро, защото „да желашъ, това значи да можешъ“, казва френска пословица.

Само така новата 1924 година (новото полугодие) ще бжде различна за нашето училище отъ старата 1923.

Единъ „хуманитаристъ“

НАШАТА СЪДБА

— Ако бѣхъ на ваше мѣсто, не бихъ следвалъ въ „хуманитарния“ отдѣлъ — бѣ мишкето на преподавателя.

— Но „хуманитарниятъ“ отдѣлъ води къмъ историко-филологически, юридически, философски и богословски факултети, — отговори моятъ другарь на г-нъ преподавателя съ горния цитатъ на г-нъ Роландъ, помѣстена въ *брой 10 на година II отъ Р. III*, озаглавена: Програмата за учебната 1923/24 г. въ А. С. В. И още въ сжщата посока продължаваха разискванията по „въпроса на деня“ за горнитѣ два класа при нашитѣ училища, на една научна беседа на осмокласнички и осмокласници. При все, че стоѣхъ настрана отъ спора, неможахъ да не почувствувамъ важността му и от тогава да мисля за предвидената зла съдба на „хуманитариста“. И мислѣхъ си, дали не ще бждемъ ние VIII^{ти} първи, които ще понесемъ тоя тежъкъ товаръ? Дали не ще бждемъ ние първи, на които университета ще затваря врата? Ето всичко това и други подобни спорове и разисквания по тоя въпросъ ме накараха да направя тия бѣлѣжки и отправя нѣколко въпроса на г. Роландъ и почитаемата ни дирекция

за по-скорошното разрешение на тоя толкозъ важенъ за насъ „хуманитариститѣ“ въпросъ.

Наистина не преди много, дирекцията ни можа да осжществи единъ тѣй желанъ бѣлѣжъ: постепенното въвеждане на американската образователна сисема въ нашата програма, която следъ време, напълно да замени старата която имахме до получаването на разрешението отъ съответното министерство. И твърдѣ естествено, това разрешение бѣ посрещнато, тѣй да се изразя, съ възторгъ, както отъ дирекцията ни, тѣй сжщо и отъ самитѣ ученици. Защото направенитѣ нѣкои измѣнения въ програмата, а най-вече раздѣлянето на два отдѣла въ горнитѣ два класа, даваше възможностъ на всѣки ученикъ свободно да избере единъ отъ двата отдѣла, тоестъ да изучава тия предмети, които го интересуватъ, а не тѣзи, чието изучаване просто ще го измжчва, и, които не ще иматъ никаква връзка съ бѣлащитѣ му планове за следване, ако продължи образованието си.

Избора направихме и ние „хуманитариститѣ“, както всички, при почването на тая учебна годна, като имахме предъ видъ и изказаното въ споменатата статия на г-нъ Роландъ, а най-вече предадениятъ цитатъ отъ следната статия. И започнахме годината съ пресни сили, желание за работа и добри надежди за по-добро бъдаще. Но злата съдба, като че ли завиди на нашиятъ свободенъ изборъ. Защото наскоро следъ почването на учебната година, като следствие отъ станалата промѣна на старото правителство и замѣстването му съ ново почнаха да се носятъ най-нежелателни легенди отъсно злата съдба на „хуманитариста“. И това продължава днесъ и като резултатъ на което се даватъ редица подобни въпроси: дали днешното правителство ще признае разрешението на миналото — земледѣлско и отъ това, дали ще се признае дипломата на „хуманитариста“. И ако не, какъвъ ще бжде изхода. Какво ще стане съ осмокласници „хуманитаристи“? Всичко това днесъ тревожи мисълта на младиятъ хуманитаристъ, готовъ да излѣзе въ живота, но виждайки предъ себе си грамадната пречка, която естествено го вкарва въ леко разочарование.

Но изхода? Ето това е което ни спѣва.

Впрочемъ, безъ да влизамъ въ повече подробности, се обръщамъ къмъ дирекцията ни и моля за нейното бързо застъпване за разрешението на въпроса, а къмъ г-нъ Роландъ възъ основа на миналогодишната му статия очаквамъ неговата компетентностъ като такъвъ, който жаво се интересува въ нашата учебна програма.